

1	סבא אליעזר	פרק תהילים אותיות "דורל" אותיות "נשמה"
2	זאב הולין	אל מלא רחמים
3	עמי	קדיש
4	אמיר	משמיע שיר – ים הרחמים
5	אמיר	שני שירים שמקריא נתן יונתן ז"ל
6	איתי רפפורט	מספר על ההיכרות שלו עם דורי בגדוד תותחנים ברמת הגולן 1995
7	רועי לריאה	מספר על הטירונות במחנה שבטה
8	יוספה	נתן יונתן – "נערל"
9	אהובה	דורי יקירי, הנסיד הקטן שלי
10	אמיר	משמיע קטע של עמי שהוקלט מראש
11	אמיר	משמיע שירים בתום הטכס

13/3/09

דורי יקירי, הנסיד הקטן שלי,

שוב ניצבים אנו כאן עם מוקיריך. חלפו 8 שנים של כאב וגעגועים. געגועים אליך ולכל מה שקשור אליך, החיוך המקסים, הקול הנעים, חיתוך הדיבור, המבט שובה הלב, צורת החשיבה, ההבנה, ניתוח וניסוח הדברים, הסבלנות והסובלנות, היחס לזולת, החמלה וכמובן ההומור המיוחד שלך.

אומרים ש'הזמן עושה את שלו'. אמירה בלתי נכונה בעליל. אצלי הזמן מגביר את הכאב. הזמן מוסיף לנו חוויות בלעדיך וזה מדגיש את היעדרך והעובדה שאתה חסר. הזמן אינו אמור לרפא פצעים (זו רק טעות שלנו). הזמן עושה את הפצע במעטה שקוף (ומשמר אותו לבל יגליד) לבל ירפא. במשך הזמן "מתרגלים" לכאב.

ביום שישי לפני שבועיים, צויין יום הולדתך ה-32. נכון, החיים נמשכים וכך במשך 8 השנים האלו בלעדיך (שליש מחייך, אתה קולט), התווספו לחצי כוס הריקה (החיים בלעדיך) עוד ועוד אירועים, רוב חבריך נישאו, הוזמנו לחתונותיהם וייצגנו אותך בכבוד, חלקם הפכו להורים, חלקם מסתובבים בעולם. אודה על האמת, קשה לי לא לחשוב מה היה אילו לא היה קורה הרע מכול, אתה שנקטפת בשיא פריחתך, סטודנט שלומד מה שאוהב ונהנה מכל רגע. מוקף בהרבה חברים טובים, הוי כמה שהחברות הייתה חשובה בעיניך.

כמו בסרט "דלתות מסתובבות" שראית בזמנו והתרשמת ממנו, הסרט מתאר חיים בשני מקבילים שהשתנו לכלי הכר בעקבות אירוע. אני מוצאת את עצמי מדמינת אותך, אם לא היית נוסע לאילת באותו סופשבוע, אם לא היית יורד לצלילה, אם לא היינו ב'יערות הכרמל' ואם כן היית מצליח להשיג אותנו בטלפון, היינו משוחחים אתך אחרי צלילת הרענון שלא צלחה, אולי, אולי לא היית יורד לצלילה המזדרכת ההיא שממנה לא חזרת, ואז...המסלול האחר של החיים, היית היום עוסק בדברים שאהבת, וכמו שאני מכירה אותך, היית מצליח מאד בעבודתך, לומד עוד ועוד, ואולי מלמד באוניברסיטה ומעביר מהידע הרב שלך לסטודנטים שלך, בזמנך הפנוי עוסק במיליון ואחד דברים, מצלל כל דקה מהחיים, שומר על קשר עם חבריך הרבים בארץ ובח"ל, עושה שימוש נפלא בטכנולוגיה החדשה לתקשורת בכל הערוצים ורוכש עוד ועוד חברים. ביום שישי מגיע אלינו עם חברה, אולי נשוי, אולי אבא, משוחח עם שירי אחותך, מתייעץ, מיעץ, מעריך ומוערך, משחק עם יעלי אחייניתך המתוקה שלא זכית להכיר, יושב אתנו בחיק המשפחה, מספר לנו על חוויותיך, נהנים יחד וצוחקים לקול צחוקך המתגלגל, הטלפונים מצלצלים, מדבר בשני טלפונים בו זמנית, מוקף כתמיד בחברים, וכמובן מאזין למוזיקה המגוונת שהיא חלק מחייך. כמה שתהיה עסוק, תמצא זמן לבקר את סבא וסבתא, להיפגש עם משפחה ולתת תשומת לב לכולם.

אני גם מדמינת איך היית נראה פיזית היום. כי בגיל 24 היית רזה, התהלכת עם שיער ארוך וסמך, ועכשיו בגיל 32 אולי קצת מלא בגוף, שיער קצר, אולי דליל קמעא, אבל כאז כן עתה, תמיד עם חיוך מלבב ועיניים טובות. **כל כך הרבה אילו, אולי, ובעיקר למה !!!**

אני חושבת עליך כל כך הרבה, בכל מיני סיטואציות, נזכרת בכל מיני אירועים שהשתתפת, זוכרת את כל התאריכים הקשורים בך, חשובים יותר וחשובים פחות, כמו הנסיעה לח"ל למשלחת "שגרירים צעירים" מטעם משרד החוץ, התאריך שבו הוצאת רישיון נהיגה והשמחה ללא גבול. אני זוכרת שמיד כשהתבשרת על קבלת הרישיון, הצעת לי או יותר נכון הפצרת ודחת בי שתסיע אותי לאן שאני רוצה, כי אתה רוצה לגמול לי על השנים שבהן אני הסעתי אותך. אני רואה אותך לנגד עיני בערב גיוסך לצה"ל, אבא מספר את מחלפותיך, ג'מבו כלבך האהוב מביט בך. איך לקחת בריצינות את השירות הצבאי וביצעת אותו על הצד הטוב ביותר, כמו כל דבר שעשית. האובססיה שלי לתאריכים, אני זוכרת את התאריך בו נסעת לטיול הגדול אחרי הצבא, ליוונו אותך וביקשת מאבא שיצלם אותנו בשדה התעופה ליד השלט "ברוכים היוצאים" וכשחזרת מהטיול כעבור 10 חודשים, באמצע הלילה, עייף ורעב, ביקשת "לסגור מעגל" ולהצטלם ליד השלט "ברוכים הבאים". הברכה הזאת החזיקה מעמד 9 חודשים ואז נקרעת מאתנו באכזריות.

דורי, נשארו כל כך הרבה זיכרונות ואני נאחזת בהם ולא מוכנה לשחרר, שמא חלילה הזיכרון יימחק והתמונה תדהה.

דורילה – דור דור שלי, העולם כל כך השתנה, היום מדברים בטלפונים ניידים מהדור השני, השלישי, השלישי וחצי. לפי 24 שנות חיך, אתה אפילו לא סיימת דור ראשון. 10 ימים לאחר שמלאו לך 24 שנים, נקטפת בשיא הפריחה. הטלפון הנייד שהיה לך לא נמנה אפילו על דור ראשון. לא זכית לדבר עם אדם בקצה השני של העולם באמצעות המחשב ולראות אותו בזמן אמת. אתה שאהבת גדג'טים, מכשירי מוזיקה, נהנית לצלם ולתעד. אולי זאת הסיבה שאיני מצליחה ליהנות מחדשנות בכל תחום, כי אתה לא זכית לזה.

דורי שלי, אהבת את החיים, אהבת את הים, אהבת לרכב על אופניים, אהבת לטייל ברגל וברכב, בארץ ובחול'ל, אהבת לקרוא, לצפות בסרטים, אהבת להאזין למוסיקה. העתיד כולו היה לפניך, והנה עכשיו אני מדברת בלשון עבר, אבל אתה איתי בזמן הווה, בכל רגע מחיי, כל הזמן. אני מעבירה אליך מחשבות, דואגת לעדכן אותך בענייני דיומא, בכל מה שקורה אצלנו על כדור הארץ בכלל ובפרט, אפילו פוליטיקה ומשפט, מספרת לך על עוולות שנעשות ומרבה לחשוב מה דעתך, אתה רודף הצדק, על מה שקורה.

דורי, חלק ממך נשאר בי והולך איתי לכל אשר אלך, וחלק ממני נשאר בך והלך אתך לאן שהלכת.
שוב אציין קטע משיר שאתה ציטטת באחד מחיבוריך: "אם אחד מאתנו הולך מעמנו, משהו מת בנו, ומשהו נשאר אתו..."
אמא

מאבא 13/03/09

דורי היקר שלנו,
רציתי להביע בפניך במעמד השנתי הזה, את מה שאני מרגיש מעבר ומבעד לענן הכבד הרובץ עלינו מאז היום הנורא לפני 8 שנים. הרגשות הגואים, מאפילים במידה רבה על החיים הרגילים והטובים שחינו יחד עד לאותו יום. על כל מה שהענקת לנו ולכל מי שהכיר אותך, מגיעה לך תודה גדולה ומתמשכת. בן שנתן לנו כל כך הרבה וחיינו נבנו יחד איתו. שאיפתך להצטיינות, לעולם לא על חשבון הזולת, ברמות ערכיות נדירות וכל מגוון ותמהיל תכונותיך שמשכו אליך כל כך הרבה חברים - זה דבר שצריך להודות עבורו ולהכיר בערכו. עם לכתך הפתאומית, ניתק גלגל מתוך 4 גלגלי עגלת חיינו והנסיעה איננה כמו שהייתה, אולם הרוח החזקה שלך שורה עלינו ותומכת בציר שנותר ללא גלגל. נוח בשלום יקר שלנו, רוחך לבטח משמשת במרום בתפקיד בכיר בהתאם לזכויות שצברת על פני האדמה.